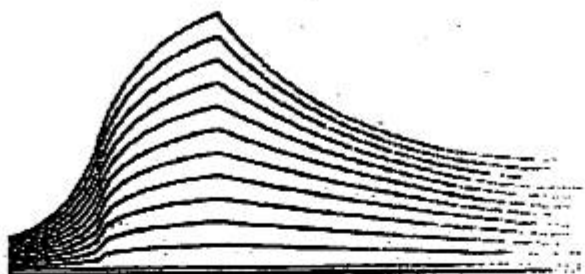

/nicw!

Bn/4107/054

Vonnisnummer / griffienummer 2016/ 2403
Notitienummer parket GE66.L9.4254/12
Datum van uitspraak 28 september 2016
Naam beklaagden 1. _____ 2. _____

500

BM 4107/054

ST-002 B
 IN op dinsdag
04 - 10 - 2016
 8.00/44029/1820.2

**Rechtbank van eerste aanleg
 Oost-Vlaanderen,
 afdeling Gent
 strafzaken**

Vonnis

kamer G30w

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

1. _____, geboren te _____
 op _____, wonende te _____

2. _____, geboren te _____
 _____, wonende te _____

beklaagd van:

De eerste en de tweede

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te _____, kadastraal gekend als _____
 _____, eigendom van _____, geboren te _____
 op _____, en van _____, geboren te _____ op _____
 beiden wonende te _____, eigendom van _____
 _____, ondernemingsnummer _____, met maatschappelijke zetel te _____
 _____, van _____, geboren te _____
 op _____, en van _____, geboren te _____ op _____
 beiden wonende te _____, en nr. _____, eigendom van _____
 _____, met maatschappelijke
 zetel te _____, van _____
 geboren te _____ op _____ en van _____, geboren te _____ op
 _____, beiden wonende te _____

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

- a) het optrekken of plaatsen van een constructie,
c) het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie

meer bepaald een tussengebouw te hebben opgericht tussen twee bestaande gebouwen, dat dienst doet als kantoorruimte voor het interieurbureau

te in de periode van 01.09.2012 tot en met 14.11.2012

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

B.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te , kadastraal gekend als afdeling
, eigendom van , geboren te
op , en van , geboren te op
beiden wonende te , eigendom van eigendom
van , ondernemingsnummer , met maatschappelijke
zetel te , van ,
geboren te op , en van , geboren te op
, beiden wonende te , en , eigendom
van , ondernemingsnummer , met
maatschappelijke zetel te , van ,
, geboren te op , en van ,
geboren te op beiden wonende te ;

meer bepaald de bestemming van de hoofdschuur te hebben gewijzigd tot kantoorruimte en logeerruimte

te _____ op niet nader te bepalen data in de periode van 01.01.2012 tot 01.01.2013

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend. De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor Gent II op 30 maart 2016. De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheek. De dagvaarding werd ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente _____

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 19 april 2016.

Op 19 april 2016 heeft de rechtbank een tussenvonnis uitgesproken waarbij een plaatsbezoek werd bevolen te _____, op 17 mei 2016 om 14 uur.

Op 17 mei 2016 heeft de rechtbank zich ter plaatse begeven, en de zaak voor behandeling uitgesteld naar de terechtzitting van 20 september 2016.

2. De rechtbank aanhoorde op de terechtzitting van 20 september 2016:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door B. Van Vossel, substituut-procureur des Konings;
- de beklaagden, _____ en _____, in hun middelen van verdediging, voorgedragen door henzelf en bijgestaan door meester Eva De Witte, advocaat te 9000 Gent, Kasteellaan 141.

3. De rechtbank verbetert de dagvaarding zoals in het beschikkend gedeelte vermeld.
4. De verjaring van de strafvordering is op heden niet ingetreden.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

5. Op 14 november 2012 werd anoniem aangifte gedaan van een vermoedelijk bouwmisdrijf, met name het oprichten van een gebouw tussen de woning en de schuur van de beklaagden gelegen aan de _____ te _____ tussen september 2012 en 14 november 2012, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

De beklaagden wonen op dit adres. Tevens zijn hun firma's _____ (interieurarchitect) en _____ (schilderwerken) er gevestigd.

Op de voormalige landbouwsite werd alle initiële bebouwing gesloopt en conform een stedenbouwkundige vergunning van 6 september 2007 van de Deputatie werden een nieuwe L-vormige residentiële woning (998,7 m³), een nieuwe bergplaats / schuur (1.336,4 m³) gebouwd en een siervijver gerealiseerd.

Het linkergedeelte van de bergplaats / schuur werd voorzien als een ruimte voor planten, twee bergplaatsen en een zolderruimte. Het rechtergedeelte van de bergplaats werd vergund als een bergplaats voor voertuigen en aanhangwagens.

Deze vergunning werd aanvankelijk op 14 juni 2007 geweigerd door het college van burgemeester en schepenen.

6. De lokale politie en de stedenbouwkundig ambtenaar gingen ter plaatse op 8 februari 2013.

De locatie is gelegen in agrarisch gebied.

Er werd vastgesteld dat het hoofd- en bijgebouw met elkaar verbonden werden door een tussengebouw. Dit tussengebouw werd gebruikt als bureelruimte. Het interieurbureau van _____ werd er gevestigd.

Tevens werd vastgesteld dat de hoofdschuur op het gelijkvloers werd ingericht met kantoorruimtes waar personeel tewerkgesteld werd en dat er op de eerste verdieping van de hoofdschuur een logeerruimte was.

De aanpalende schuur werd ingericht voor de opslag van verven en het stallen van voertuigen.

Er werd geen stedenbouwkundige vergunning aangevraagd voor het tussengebouw en voor de functiewijziging van de schuur.

Er was geen milieuvergunning voor het opslaan van verven en mazout en voor het stallen van 5 lichte vrachtwagens.

7. verklaarde op 8 februari 2013 dat het correct is dat er in september 2012 een tussengebouw werd gerealiseerd tussen het woninggedeelte en het schuurgedeelte zonder vergunning. Ze erkende dat de schuur werd gebruikt als bureelruimte. Ze zou een regularisatieaanvraag indienen.

8. Op 22 maart 2013 werden de beklaagden door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aangemaand om de inbreuk ongedaan te maken, een regularisatievergunning aan te vragen of een minnelijke schikking aan te vragen.

9. Op 29 oktober 2013 werd een aanvraag ingediend voor het regulariseren van de doorgang tussen de woning en de bergplaats en voor de gedeeltelijke functiewijziging van bergplaats naar kantoorruimte.

De aanvraag werd op 19 februari 2014 geweigerd door de gemeente | omdat gelet op het zonevreemd karakter van de woning het maximale bouwvolume van 1.000 m³ tot een volume van 2.419,80 m³ werd overschreden en omdat de zonevreemde functiewijziging geen hoofdzakelijk vergund gebouw betrof. Tevens werd een ongunstig advies afgeleverd door het Departement Landbouw Oost-Vlaanderen omdat de aanvraag geen betrekking had op professionele agrarische of para-agrarische activiteiten.

Tegen deze weigering werd geen beroep aangetekend. Een nieuwe regularisatieaanvraag zou worden ingediend.

10. Op 15 juli 2015 weigerde de gemeente | een nieuwe vergunningsaanvraag voor de regularisatie van een gedeeltelijke bestemmingswijziging van een bergplaats tot kantoorruimte. De aanvraag voorzag het slopen van een deel van de tussenbouw, ongeveer 15 m³ met een breedte van 1 m. Een deel van de berging wenste men te regulariseren in functie van een kantoorruimte. De vergunning werd geweigerd omdat de zonevreemde woning na loskoppeling nog steeds een volume zou hebben van meer dan 1.000 m³ en omdat het gebouwencomplex niet hoofdzakelijk vergund is. Ook achtte het college van

burgemeester en schepenen de aanvraag niet in overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening en de omgeving.

In beroep bij de Deputatie stelden de beklaagden dat het voorwerp van de aanvraag beperkt werd tot de regularisatie van de kantoorruimte in de vergunde berging. Volgens de voorgelegde plannen zou een niet nader omschreven deel van het tussengebouw afgebroken worden (zie p. 117 strafdossier). De Deputatie vergunde op 26 november 2015 de gedeeltelijke bestemmingswijziging (oppervlakte van 96 m²) van de bergplaats tot kantoor. De Deputatie oordeelde onder meer dat de afbraak van het tussengebouw deel uitmaakte van de herstelvordering.

11. De beklaagden werden opnieuw verhoord op 28 januari 2016. Zij verwezen naar de regularisatievergunning van november 2015 en verklaarden dat het tussengebouw zou "losgekoppeld" worden, maar dat zij duidelijkheid wensten van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur over hoe dit moest gebeuren. De functiewijziging naar burelen werd doorgevoerd in de periode 2012 (p. 129 strafdossier).

12. Nadien verzochten de beklaagden de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een minnelijke schikking / meerwaardesom te mogen betalen voor de uitbreiding van de zonevreemde woning met een deel van het tussengebouw (32 m²).

Bij brief van 8 februari 2016 aan het Parket van de procureur des Konings vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de vergunning verleend door de Deputatie wegens onwettigheid buiten toepassing te laten. Zij verklaarde niet te zullen ingaan op de vraag tot minnelijke schikking van de raadsman van de beklaagden en dat zij vasthield aan de herstelvordering.

In een e-mail van 4 februari 2016 aan de raadsman van de beklaagden schreef de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat zij niet op het voorstel tot minnelijke schikking voor de uitbreiding van de woning zou ingaan omdat onvoldoende duidelijk was op welke wijze een eind zou worden gesteld aan de wederrechtelijke toestand.

Vraag tot bemiddeling

13. De beklaagden verzoeken de rechtbank een bemiddelingspoging door de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid te bevelen.

De rechtbank voegde de beoordeling van deze vraag bij de beoordeling van de grond van de zaak.

14. De rechtbank kan een bemiddelingspoging bevelen zolang de zaak niet in beraad genomen is (art. 6.1.54 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hierna: VCRO).

De rechtbank is daartoe niet verplicht.

De rechtbank acht een bemiddeling niet mogelijk en niet opportuun, gelet op de inhoud van het strafdossier.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft een minnelijke schikking geweigerd. Het is niet duidelijk of de beklaagden daarna zelf om een bemiddeling gevraagd hebben bij de Hoge Raad, conform art. 6.1.52 VCRO. Zij zijn niet bereid de door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderde aanpassingswerken uit te voeren. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft aangegeven niet van de herstellvordering te zullen afwijken (zie het schrijven van 8 februari 2016).

Ze hebben ook de door henzelf aan de Deputatie voorgestelde loskoppeling van de gebouwen niet uitgevoerd, noch een stedenbouwkundige aanvraag daartoe ingediend.

Ook tijdens het plaatsbezoek door de rechtbank (zie proces-verbaal van 17 mei 2016) bleek geen bemiddeling mogelijk. Ter plaatse was niets gewijzigd en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur verklaarde dat er geen elementen waren die haar haar mening deden herzien.

Beoordeling

15. De onder A ten laste gelegde feiten zijn bewezen gelet op de vaststellingen van de lokale politie, van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar en op het fotodossier. Deze feiten werden ook niet betwist door de beklaagden.

De onder B ten laste gelegde feiten zijn bewezen voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de schuur tot kantoorruimte. De beklaagden erkenden deze vergunningsplichtige functiewijziging te hebben doorgevoerd in 2012. Dat er op de verdieping een logeerruimte werd ingericht, is daarentegen onvoldoende aangetoond. Dit bleek niet uit het fotodossier. Tijdens het plaatsbezoek door de Provincie (zie p. 180 strafdossier) en het plaatsbezoek door de rechtbank (zie proces-verbaal van 17 mei 2016) was de verdieping in gebruik als bergplaats. Daarnaast staat het niet vast dat dit om een vergunningsplichtige functiewijziging of handeling zou gaan.

De beklaagden worden bijgevolg vrijgesproken voor de tenlastelegging B in zoverre deze betrekking heeft op de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot logeerruimte.

Straf

16. De ten laste gelegde en bewezen verklaarde feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

De ten laste gelegde feiten worden gestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van die straffen alleen.

De beklaagden hebben hun private belangen gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening.

De beklaagden hebben zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een tussengebouw opgericht tussen hun woning en een bijgebouw. Daardoor werd een verbinding gerealiseerd tussen beiden. In de tussenruimte werden de kantoren van Interieurbureau Wille gevestigd. Daarnaast werden in de schuur / het bijgebouw op het gelijkvloers kantoorruimtes ingericht, terwijl dit volgens de in 2007 vergunde plannen een ruimte voor planten en bergplaats diende te zijn.

De op te leggen straf moet duidelijk maken dat de naleving van de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening ernstig genomen moet worden en dat de beklaagden zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen.

De straf moet ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden opnieuw dergelijke feiten te plegen.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagden veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie brengt voor de gemeenschap een grote kost met zich.

17. | werd reeds veroordeeld wegens verkeersinbreuken. De hierna bepaalde geldboete vormt voor hem een passende bestraffing. Daarvan kan nog een deel met uitstel worden verleend om de beklaagde ertoe aan te zetten zich in de toekomst strikt aan alle wetten te houden. Hij voldoet nog aan de wettelijke voorwaarden om uitstel te kunnen genieten.

18. | werd reeds veroordeeld wegens verkeersinbreuken. De hierna bepaalde geldboete vormt voor haar een passende bestraffing. Daarvan kan nog een deel met uitstel worden verleend om de beklaagde ertoe aan te zetten zich in de toekomst strikt aan alle wetten te houden. Zij voldoet nog aan de wettelijke voorwaarden om uitstel te kunnen genieten.

19. De beklaagden moeten elk een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdeclemen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De beklaagden moeten elk ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

20. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vorderde op 24 februari 2015 het herstel in de oorspronkelijke staat, door:

- het verwijderen van het tussengebouw;
- het staken van het strijdig gebruik van het woningbijgebouw in functie van de uitbating van de firma's, nl. het gelijkvloers van de hoofdschuur als kantoorruimte en de eerste verdieping van de hoofdschuur als logeerruimte; het uitvoeren van aanpassingswerken aan het woningbijgebouw tot de vergunde bergplaats conform het vergunde bouwplan d.d. 6 september 2007

(inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein).

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur stelde een hersteltermijn van 12 maanden voorop en vorderde voor elke veroordeelde een dwangsom van 150 euro per dag vertraging ingeval van niet-uitvoering van het vonnis

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 23 april 2015 een positief advies met betrekking tot een ontwerp herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 24 februari 2015.

21. De beklaagden vragen de herstellvordering af te wijzen. Zij verwijzen naar de regularisatievergunning verleend op 26 november 2015 door de Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen.

De procureur des Konings en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn van mening dat de regularisatievergunning onwettig is.

22. Krachtens artikel 159 van de Grondwet passen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten slechts toe in zover zij met de wet overeenstemmen.

Dit wettigheidstoezicht dient de rechter ambtshalve uit te oefenen. Daarbij moet de interne en externe wettigheid van de beslissing getoetst worden én of het besluit niet gesteund is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

23. In het verslag van 2 oktober 2015 van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar werd geadviseerd het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren om de volgende redenen:

- na de gedeeltelijke sloop ontstaat een uitbreiding aan de woning; daarvoor werd de regularisatie niet gevraagd;
- de functiewijziging van woningbijgebouw tot kantoorruimte kan niet los gezien worden van de sloop van een gedeelte van de verbinding tussen de woning en het ontstaan van een nieuw wederrechtelijk aangebouwd gedeelte tegen de woning;
- de voorgebrachte plannen brachten geen duidelijkheid omtrent de rest van het gebouw en andere wederrechtelijk uitgevoerde werken. Zo bleek niet dat in het tussengebouw ook kantoorruimte werd ingericht en dat de bestaande kantoorruimte groter was dan werd voorgesteld;
- de plannen voor het bijgebouw voldeden niet aan de wettelijke eisen inzake dossiersamenstelling;
- ter plaatse werd vastgesteld dat in het woningbijgebouw de op de plannen voorgestelde bergplaats wordt gebruikt als kantoorruimte en dat achter dit bijgebouw een tweede bijgebouw opgetrokken werd zonder stedenbouwkundige vergunning, terwijl dit niet op de plannen staat.

24. De deputatie heeft in het besluit van 26 november 2015 aangenomen dat een deel van het tussengebouw zou gesloopt worden en geoordeeld dat deze sloop onderhevig bleef aan de herstellvordering, zodat de Deputatie er voor de beoordeling van de aanvraag (functiewijziging van het woningbijgebouw) van uit is gegaan dat het woningbijgebouw werd teruggebracht in de hoofdzakelijk vergunde toestand van 6 september 2007 en dus hoofdzakelijk vergund was.

Vervolgens heeft de deputatie toepassing gemaakt van art. 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 28 november 2003 tot vaststelling van de lijst van de toelaatbare zonevreemde functiewijzigingen. De kantoorfunctie met een oppervlakte van 96 m² werd vergund als complementaire functie bij het wonen met een maximale vloeroppervlakte van 100 m².

25. De regularisatievergunning is manifest onwettig om de volgende redenen:

- er was niet voldaan aan de generieke voorwaarde voor zonevreemde functiewijzigingen dat het gaat om een gebouw dat "hoofdzakelijk vergund" is (art. 4.4.23 VCRO); het

- woningbijgebouw / de schuur werd door een onvergund tussengebouw fysiek verbonden met de woning zodat 1 groot volume ontstond van meer dan 1.000 m³;
- het woningbijgebouw zelf werd evenmin opgetrokken conform de vergunde bouwplannen (niet naar constructie en niet naar functie); een gebouw moet ook naar functie hoofdzakelijk vergund zijn op het ogenblik van de aanvraag voor een zonevreemde functiewijziging; de verdiepingsvloer werd doorgetrokken boven de voorgestelde plaats voor "planten", waar het vergunde bouwplan een "vide" voorzag; deze plaats voor planten was in gebruik als kantoorruimte voor de heer ; dit werd niet weergegeven op de plannen voorgelegd aan de deputatie;
 - tijdens het plaatsbezoek door de rechtbank bleek dat het tussengebouw ook reeds kantoorruimte omvat; de kantoorfunctie beslaat ter plaatse dus veel meer dan de aangevraagde 96 m²;
 - uit deze plannen bleek evenmin hoe een smal gedeelte van het tussengebouw zou worden gesloopt of hoe de nieuwe zijgevels zouden worden gerealiseerd.

De plannen omtrent het bijgebouw voldeden dus niet aan de wettelijke eisen inzake dossiersamenstelling.

De Deputatie heeft de aanvraag tot gedeeltelijke functiewijziging van de schuur ten onrechte los gezien van het tussengebouw, dat de woning en de schuur fysiek met elkaar verbindt tot 1 groot geheel van meer dan 2.000 m³ en dat tot op heden niet afgebroken is, ook niet gedeeltelijk. Uit het dossier blijkt niet dat ooit parallel - zoals voorgehouden ten tijde van de procedure voor de Deputatie - een regularisatieaanvraag voor het behoud van een deel van het tussengebouw werd ingediend.

De weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen en het negatief advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar werden omstandig gemotiveerd. Het besluit van de deputatie behandelt deze bezwaren onvoldoende. Zo wordt niet ingegaan op de vaststelling dat de zonevreemde woning na de loskoppeling nog steeds een volume zou hebben van meer dan 1.000 m³ en dat in het te behouden gedeelte van het tussengebouw ook reeds kantoorruimte was voorzien.

De rechtbank laat dit besluit dan ook wegens onwettigheid buiten toepassing.

De door de beklaagden aangevoerde argumenten en stukken overtuigen niet. Het is correct dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur geen beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vergunningenbetwistingen. De regularisatievergunning afgeleverd door de Deputatie is echter manifest onwettig. De beklaagden liggen zelf aan de basis van deze onwettige beslissing door een artificiële voorstelling en opsplitsing van het dossier en door het voorleggen van onvolledige en niet-correcte plannen.

26. De herstellvordering is ontvankelijk en werd omstandig gemotiveerd. Zij is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Het gevorderde herstel legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op rekening houdende met de bewezen aantasting en verstoring van de ruimtelijke ordening. Het is niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf een positief advies.

Het herstel in de oorspronkelijke staat door het verwijderen van het tussengebouw is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de inbreuk en het nadeel dat toegebracht wordt aan de ruimtelijke ordening te herstellen. Dit geldt ook voor het staken van het strijdig gebruik van het gelijkvloers van de hoofschuur als kantoorruimte.

Gelet op de vrijspraak kan niet worden ingegaan op de herstellvordering met betrekking tot het gebruik als logeerruimte. De beklaagden werden niet vervolgd voor het bouwen in strijd met de vergunde bouwplannen d.d. 6 september 2007 zodat de herstellvordering wat betreft het uitvoeren van de gevorderde aanpassingswerken ongegrond is.

Gelet op het beperkte voorwerp van de herstelmaatregel volstaat een uitvoeringstermijn van 10 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.

27. De door het bestuur gevorderde dwangsom van 150 euro per dag moet worden opgelegd nu uit het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting het talmen van de beklaagden is gebleken om over te gaan tot het herstel. Deze som staat in verhouding tot de omvang van de inbreuken.

Het bestuur heeft er belang bij dat de veroordeelden zelf de veroordeling tot het herstel nakomen gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte zijn het de beklaagden die veroordeeld worden om de plaats in haar vorige toestand te herstellen en heeft de gemeenschap er baat bij dat dit ten spoedigste gebeurt.

Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

De dwangsom zal verschuldigd zijn wanneer na het verstrijken van de termijn van 10 maanden nadat het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, het herstel niet zal zijn uitgevoerd. De rechtbank kent bijgevolg alleen een uitvoeringstermijn toe en geen respijttermijn bedoeld in art. 1385bis, vierde lid, Ger.W. De dwangsom kan bijgevolg worden verbeurd vanaf het verstrijken van die termijn op voorwaarde dat dit vonnis aan de beklaagden is betekend (en zonder dat die betekening een respijttermijn doet lopen: Cass. 15maart 2011, AR P.10.1282.N; Cass. 17 juni 2011, AR C.06.0639.N en Cass. 17 juni 2011, AR C.08.0073.N).

BURGERRECHTELIJK

28. Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven, worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;

art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;

art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 191, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;

art. 1, 2, 3, 7, 38, 39, 40, 41, 50, 65, 66, 100 Strafwetboek;

art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;

art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;

art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;

art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14, van de Wet van 29 juni 1964;

alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende op tegenspraak,

VOORAFGAANDELIJK

Verbetert de dagvaarding als volgt:

"De eerste en de tweede

A.

(...)

op het perceel gelegen te
, eigendom (...)

kadastraal gekend als :

B.

(...)

op het perceel gelegen te
, eigendom van (...)"

kadastraal gekend als :

STRAFRECHTELIJK

Ten aanzien van

Spreekt de beklaagde vrij voor de tenlastelegging B, doch enkel voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot logeerruimte.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B (doch enkel voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot kantoorruimte), bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Ten aanzien van

Spreekt de beklaagde vrij voor de tenlastelegging B, doch enkel voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot logeerruimte.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A en B (doch enkel voor wat betreft de wijziging van de bestemming van de hoofdschuur tot kantoorruimte), bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde feiten samen tot een **geldboete van 2.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor 1.000 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete en voor 1 maand en 15 dagen van de vervangende gevangenisstraf voor de duur van 3 jaar.

Kosten en bijdragen

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro.

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 98,82 euro.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hun hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft de bewezen verklaarde misdrijven ambtshalve aan.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, geboren te | op | en | , geboren te op | , beiden wonende te | , de herstelmaatregel, zoals hierna bepaald, uit te voeren op de percelen gelegen te | kadastraal gekend als | uit te voeren:

herstel in de oorspronkelijke staat door:

- het verwijderen van het tussengebouw;
- het staken van het strijdig gebruik van het gelijkvloers van het woningbijgebouw als kantoorruimte;

en dit binnen een termijn van **10 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elk van de beklaagden een **dwangsom van 150 euro** zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente , indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelden.

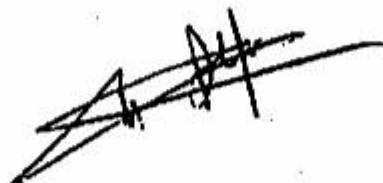
Aldus gewezen en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van **28 september 2016**

waarbij de voorschriften vervat in artikel 195 Wetboek van Strafvordering zijn nageleefd.

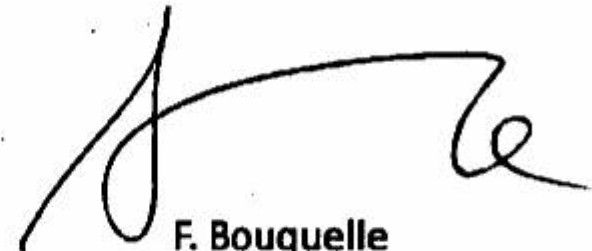
Aanwezig:

F. Bouquelle
B. Van Vossel
M. Delporte

voorzitter
substituut-procureur des Konings
griffier.

M. Delporte

F. Bouquelle